

[H. Chr. Petersen.]

højtærede Indenrigsminister har erklæret, at hvis vi ikke fornyer Loven, vil han som Minister straks bevilge Pengene, for de 10 Mill. Kr. skal anvendes. Jeg maa sige, at jeg forstaar ikke en saadan Administration, thi siden vi sidst behandlede dette Spørgsmaal, er der jo vendt op og ned paa meget. Man ser f. Eks. — det er nævnt ved første Behandling —, at Bankerne er imod et forceret Byggeri. Man ser, hvor vanskeligt det er at komme igennem Valutarestriktionerne, naar det gælder at fremskaffe Materialer til Byggeriet. Desuagtet truer Ministeren med, at Følgen af, at Landstinget ikke gaar med til at forny denne Lov, saaledes at de 10 Millioner kan komme til Anvendelse i det kommende Aar, vil blive, at vi i de førstkommende Dage vil se Bevillinger strømme ud over Landet fra Ministeren til Boligbyggeri. Saafremt Ministeren skulde gøre Alvor af denne Trusel, maa jeg mene, at der bag ved dette absolut maa ligge, at Ministeren garanterer for Fremskaffelsen af de udenlandske Materialer, som skal bruges til et omfattende Byggeri, hvilket efter den almindelige Mening vil sige, at de, der faar Statsstøtte, først skal have Materialer, og derefter kommer de private, thi man kan ikke saa godt give Bevillinger til dette Byggeri uden samtidig, naar man har Indfyldelse paa Fremskaffelse af de Ting, der skal bruges dertil, at hjælpe paa Fremskaffelsen af dem. Jeg synes, at dette Tilfælde afgiver et mindre godt Eksempel for os andre, der daglig maa lide under Valutarestriktionerne. Jeg begriber ikke, at den højtærede Minister kan stille sig paa det Standpunkt, thi hvis vi alle ude i det daglige Arbejde vilde marchere op paa et saadant Standpunkt og gøre vore Krav gældende ud fra det, vilde det ikke se saa roligt ud i Landet, som det gør for Tiden. Vi bøjer os for de Forhold, der hersker; om end det gør ondt, bøjer vi os, og i den Henseende bør den højtærede Minister i særlig Grad være et Eksempel for andre.

Ved Behandlingen af denne Sag for ca. et Aar siden kom jeg ind paa, at man skal være noget varsom med at forcere Byggeriet. Der begynder rundt omkring at staa flere og flere Lejligheder ledige, og ingen kan naturligvis konstatere, naar en Byggekrise indtræder. Vi skulde nødig ind i en saadan Krise, vi har haft Krise nok, og Staten skulde allermindst bidrage til, at en Krise fremelskes. Hvis det gennemføres, som den højtærede Minister truer med, er jeg bange for, at der vil ske noget, som ikke er saa godt. Jeg kan ikke nægte, at Staten kunde bruge

disse Penge mange andre Steder; jeg kunde godt over for den højtærede Minister pege paa Ting, som var langt mere nødvendige at gennemføre end dette Lovforslag. Jeg skal blot pege paa Gymnasierne rundt omkring i Landet; de er i en Forfatning, som de kommunale Myndigheder, der har med de kommunale Skoler at gøre, ikke vilde være bekendt; men dertil synes ikke at være Penge, hvorimod man har Penge nok til Byggeri.

Jeg vil anbefale mine Partifæller at at stemme for Venstres Ændringsforslag, hvorefter § 2 udgaar — ellers vil Loven faa en Udvidelse, vi ikke kan gaa med til —, og ved tredje Behandling at stemme imod denne Lovs Fortsættelse.

Indenrigsministeren (Dahlgård): Jeg er uenig i den Hovedbetragtning, det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (H. Chr. Petersen) fremsatte: at der overhovedet ikke mere her i Landet er Brug for flere Beboelseslejligheder. Enhver, der har blot et Minimum af Kendskab til det Spørgsmaal i adskillige af Landets Byer, vil vide, at saaledes er Forholdet ikke, og følgende er det givet, at naar jeg har Bemyndigelse til at anvende 10 Mill. Kr. til Udlaan, kan man ikke forlange, at jeg ud fra det Hovedsynspunkt, jeg har, skal undlade at disponere over de 10 Mill. Kr. Jeg har gjort det, som forekommer mig forsvarligt: Da jeg mener, det er rigtigt, at det heromhandlede Byggeri, som støttes indirekte af Staten gennem denne Lovgivning, reguleres paa en saadan Maade, at Byggeriet foregaar i et jævner Tempo, kommer jeg til Rigsdagen i Stedet for at benytte min administrative Magt i Øjeblikket til at anvende Pengene med det samme. Jeg kunde have anvendt de Penge for længe siden, men i Stedet for at gøre det kommer jeg til Rigsdagen og siger: Saaledes som det hele ligger i Øjeblikket, er det fornuftigt, at Anvendelsen af denne Bevilling sker over et længere Tidsrum. Jeg kan ikke se rettere, end at det er den eneste forsvarlige Maade at handle paa fra min Side. Og det ærede Medlems og hans Partis Standpunkt i Dag: at man vil forkaste dette Lovforslag, er absolut ufornuftigt; man vil derved tvinge mig til at bruge disse Penge allerede nu, paa et Tidspunkt, hvor jeg mener, det er rigtigere at strække Beløbet ud. Man vil derfor ikke med Rette kunne rejse nogen Indvending mod min Administration paa dette Omraade. Jeg har gjort det, som er baade forsvarligt og loyalt over for Rigsdagen, at jeg kommer til Rigsdagen og siger: Det er fornuftigt, at jeg ikke